

บทนำ

เพื่อให้ง่ายแก่การทำความเข้าใจผู้เขียนวิทยานิพนธ์ใคร่ขอแสดงโครงสร้างของวิทยานิพนธ์ดังนี้

1. บทที่หนึ่งเป็นการพิจารณาเหตุผลที่จำเป็นต้องพิจารณาเรื่องเล่าทางศาสนาในการพิจารณาความจริงของวาทกรรมทางศาสนา ซึ่งเราจะพบกับภาวะที่เราต้องเลือกระหว่างการที่เรื่องเล่าทางศาสนาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงในการพิจารณาความจริงในวาทกรรมทางศาสนา และการที่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงเรื่องเล่าทางศาสนาในการพิจารณาเกี่ยวกับความจริงดังกล่าว ในตอนต้นของบทนี้จะเป็นการพิจารณาการเคลื่อนไหวของนักปรัชญาศาสตร์ร่วมสมัยที่มองข้ามการนำเรื่องเล่าทางศาสนาเข้ามาพิจารณาในการทำความเข้าใจลักษณะของภาษาศาสนาและพิจารณาแต่ข้อความทางศาสนาในการทำความเข้าใจดังกล่าวเท่านั้น การมองข้ามดังกล่าวจะมีความชอบธรรมก็ต่อเมื่อมันมีสมมุติฐานหนึ่งในสามประการดังนี้ 1) เรื่องเล่าสามารถทอนเป็นชุดของข้อความได้ 2) เรื่องเล่าสามารถทอนลงเป็นข้อความที่แสดงความหมายทั้งหมดของเรื่องได้ 3) ข้อเสนอที่ห้ามมองข้ามเรื่องเล่าด้วยเหตุผลบางประการเกี่ยวกับลักษณะของวาทกรรมทางการพูด อย่างไรก็ตามมีนักปรัชญาที่ไม่เห็นด้วยกับการมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนา นักปรัชญาเหล่านั้นได้แก่ บอล ริเกอร์ ฮันส์ ฟรายน และแกรี คอมสตอก ตอนต้นของบทนี้จบลงด้วยภาวะที่จะต้องเลือกระหว่างนักปรัชญาทั้งสองฝ่ายนี้ซึ่งจะต้องตัดสินใจกันในบทต่อไป

ในตอนท้ายของบทที่หนึ่งเป็นการพิจารณาการวิเคราะห์ของฮันส์ ฟรายน การวิเคราะห์ดังกล่าวจะแสดงถึงสาเหตุของการมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนา ลักษณะของการมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนา และการที่ลักษณะดังกล่าวนำไปสู่ความขัดแย้งกับลักษณะของเรื่องเล่าทางศาสนาที่ทำให้มันถูกมองข้ามไปไม่ได้ ถึง

แม้ว่าฟรายจะวิจารณ์การมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนาด้วยลักษณะของเรื่องเล่าทางศาสนา แต่เขาไม่ได้ให้เหตุผลอธิบายลักษณะของเรื่องเล่าดังกล่าว ดังนั้นเราจึงยังคงอยู่ในภาวะที่จะต้องเลือกว่าเรื่องเล่ามีลักษณะที่ทำให้เราสามารถมองข้ามมันไปได้หรือไม่

2. บทที่สองเป็นการวิเคราะห์เพื่อตัดสินการเลือกโดยการพิจารณาลักษณะของเรื่องเล่าว่ามันมีลักษณะที่ทำให้มองข้ามไปได้หรือทอนได้หรือไม่ บทนี้เริ่มจากความคิดของคอมสตอกและฟรายที่บรรยายถึงลักษณะของเรื่องเล่าแต่ไม่ได้ให้เหตุผลอธิบาย ต่อจากนั้นก็จะเป็นการพิจารณาทัศนะของริเกอร์ซึ่งอธิบายลักษณะของเรื่องเล่าและลักษณะการทำความเข้าใจเรื่องเล่าที่ขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องเล่า ในตอนท้ายของบทจะเป็นการวิจารณ์สมมุติฐานทั้งสามอันเกี่ยวกับการทอนเรื่องเล่าและข้อเสนอที่ให้มองข้ามเรื่องเล่า การวิจารณ์นี้แสดงให้เห็นว่าสมมุติฐานต่าง ๆ เหล่านี้ขัดแย้งกับลักษณะของเรื่องเล่า ในเมื่อสมมุติฐานที่ช่วยให้สามารถพิจารณาความจริงของวาทกรรมทางศาสนาโดยมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนานั้นใช้ไม่ได้ เราจึงต้องหันมาพิจารณาเรื่องเล่าทางศาสนาว่ามีความสัมพันธ์กับความจริงอย่างไรในบทต่อไป

3. บทที่สามเริ่มด้วยการพิจารณาความคิดของริเกอร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องเล่าทางศาสนากับความจริง หลังการพิจารณาดังกล่าว จะตามด้วยข้อวิจารณ์จากฟราย เพื่อที่จะพิจารณาว่าคำวิจารณ์ดังกล่าวหักล้างความคิดของริเกอร์ได้หรือไม่ ถ้าได้ จะได้ไม่ต้องนำความคิดของริเกอร์มาพิจารณาอีก ผลปรากฏว่าฟรายไม่สามารถโต้แย้งริเกอร์ได้ ต่อไปก็เป็นการพิจารณาความคิดของฟรายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรื่องเล่าทางศาสนาและความจริง ตามด้วยการพิจารณาคำวิจารณ์จากคอมสตอก ซึ่งปรากฏว่าคอมสตอกไม่สามารถหักล้างความคิดของฟรายไปได้ ตอนท้ายของบทเป็นการพิจารณาความคิดของคอมสตอกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรื่องเล่าทางศาสนาและความจริง เมื่อจบบทนี้ พบว่ามันจำเป็นที่จะต้องนำความคิดของนักปรัชญาทั้งสามท่านมาประเมินอีกครั้ง เพราะว่าในบทนี้ไม่มีความ

คิดของท่านใดถูกหักล้างไป

4. บทที่สี่เป็นการประเมินความคิดของนักปรัชญาทั้งสามท่าน ผลปรากฏว่าความคิดของคอมสตอกมีความขัดแย้งภายใน จึงใช้ไม่ได้ นอกจากนี้ ยังพบอีกว่าความคิดของฟรายนั้นไม่ขัดแย้งกับความคิดของริเกอร์อย่างที่คุณคิด แต่ความคิดของฟรายสามารถอธิบายได้ด้วยความคิดของริเกอร์ ดังนั้น จึงหมายความว่าความคิดของริเกอร์ดีที่สุดในการอธิบายความสัมพันธ์ของเรื่องเล่าทางศาสนาและความจริง หลังจากนั้น จะมีการพัฒนาความคิดบางอย่างของริเกอร์ให้ชัดเจนเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาบางประการ